

setmanari d'informació general i cultural

Any XXIV
Número 1.150
14 setembre 2018
1'70 euros

la veu de Benicarló

EDUCACIÓ A BENICARLÓ

TRENCAMENT DE RÀTIOS A LES AULES DE PRIMÀRIA

**ÉS PLANTEJA LA CONSTRUCCIÓ
D'UN NOU COL·LEGI**

Xavier Duran senzafronteres

L'imperi de les dades
El 'big data': oportunitats i amenaces

Pressat
Europa
de Divulgació
Científica
Educativa
General

BIG DATA

**CARTA A LA
SENYORA ALCALDESSA**

5K NOCTURN DE BENICARLÓ

1150

la veu de Benicarló
DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

Massificació a les aules

No anem bé. Se suposava que aquests nous governants que tenim a la Generalitat, que també suposem, venien del món de l'educació, havien de fer una suposada aposta decidida per un dels pilars bàsics de la nostra societat, l'educació. Doncs sembla que això, només era una suposició.

En aquesta entrada de curs la realitat ha estat molt contundent i, almenys a nosaltres, ens fa sentir vergonya aliena. Molta vergonya aliena a l'escoltar les paraules del conseller del ram que en declaracions a diversos mitjans "emfatitzava", com qui es fica una medalla, el fet que la mitjana d'alumnes al nostre país està per sota del llindar/ràtio que marca la seua conselleria. A veure, que tot un conseller que té a les seues mans les dades clares i precises de les ràtios d'alumne/aula, de la majoria de ciutats mitjanes/grans, on de manera evident i ostentosa, com ja han ficat el crit al cel alguns sindicats i diverses Ampes (amb xifres) queixant-se pel trencament de ràtios, diga això, és que deu pensar que amb una mica de

desinformació, i com els pares del alumnes són uns babaus i no saben comptar, tot pot colar.

Com a exemple podria vindre ací a casa nostra (l'hen ficat per ser el nostre poble, però més del 60% d'escoles d'altres pobles tenen aquest problema), i ficar-se ell, sí el conseller, al capdavant d'una classe de les reals, per exemple d'Infantil de 3, 4 o 5 anys, des de les 9 fins a les 13h. Això si, no cal patir que és el normal, amb "només", si només, una trentena d'eixos marrecs (no ho diem en to pejoratiu), que quan comencen a l'escola no paren de plorar i fer renecs, o pixar-se o cagar-se, que també passa, o no entenen ni papa perquè els seus pares són estrangers. A que la realitat no és tan de color de rosa? El que hauria de fer-se és un monument a estos mestres que, treballant en aquestes condicions, damunt se'n surten!

I al Conseller dir-li que el números, com se sol dir, són molt patits, i que la realitat és una altra, molt dura... si eres tu el mestre que està al capdavant d'una d'eixes classes.

Deixem-nos d'engany i subtrefugis i diguem les coses pel seu nom: masificació.

CONTACTA AMB

“LA VEU DE BENICARLÓ”

twitter: @Elstafaners mail: veubenicarlo@gmail.com

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
veubenicarlo@gmail.com

Amb el suport

COL-LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE
I EL SAMARUC

Administració, subscripcions

© COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

EL MUCBE ACULL L'EXPOSICIÓ 'DIALOGANTES TRES', UNA COL·LECTIVA DE PINTURA, FOTOGRAFIA I POESIA VISUAL

textAB

Des del 13 de setembre, Benicarló acollirà «Dialogantes Tres», una mostra de treballs de pintura, fotografia i poesia visual amb una temàtica comuna: la naturalesa del procés artístic. L'exposició es podrà visitar al Mucbe fins al 21 d'octubre del 2018.

En aquesta exposició coordinada pel poeta madrileny J.Seafree, col·laboren 11 artistes els quals exhibiran un total de 46 obres: 22 pintures, 8 fotografies i 16 poemes visuals. Els artistes participants d'aquesta exposició col·lectiva s'agrupen amb l'objectiu que les seues obres dialoguen en tres direccions: obra-obra, obra-espectador i artista-espectador.

Els creadors que s'emmarquen dins d'aquesta col·lectiva són Josep Sou, Paco Pérez Belda, Ibirico, María Jesús de Frutos, Elisa Gonzalo Tejedor, Minot, Javier López Ribota, Federico Romero Galán, Carmen Lafuente i la benicarlanda María Jesús Montía. D'aquesta manera el diàleg es converteix en un camí que revela de manera clara la bellesa del procés creatiu així com de l'obra, capaç de despertar sensibilitats en aquell que el camine. Per tal motiu, l'exposició es dividirà en dos sales, una on es podrà veure l'obra pictòrica tant abstracta com figurativa i una altra on s'exposaran les fotografies i poemes visuals.

L'exposició es podrà visitar al Mucbe, de dimarts a divendres de 9h a 14h i de 17h a 20h i el diumenge de 10.30h a 13.30h.

CONTACTA AMB "LA VEU DE BENICARLÓ"

twitter: @Elstafaners mail: veubenicarlo@gmail.com

EDUCACIÓ A BENICARLÓ

TRENCAMENT DE RÀTIOS A LES AULES DE PRIMÀRIA ÉS PLANTEJA LA CONSTRUCCIÓ D'UN NOU COL·LEGI

text REDACCIÓ

La junta de l'AMPA del CEIP Àngel Esteban de Benicarló ha denunciat manques bàsiques en el centre escolar i l'anunci d'accions de protesta per a solucionar-les. En concret, lamenten que en aquest curs, que dilluns 10 va començar, hi haja una aula addicional en P3, per a la qual s'ha hagut d'habilitar un espai comú, el gimnàs de psicomotricitat. "Aquest gimnàs no està preparat per a utilitzar-se com a aula per a 3 anys i no disposa de banys adaptats", denuncien els pares associats. La mateixa situació va succeir el curs 16/17 amb l'Aula CyL, adjudicada per Conselleria en l'últim moment, "sense comptar amb els recursos ni amb les instal·lacions necessàries per al seu adequat funcionament". El centre escolar es va construir per a albergar dues línies. Des del centre escolar, lamenten els pares, ja al juny es va sol·licitar que es realitzaren les obres necessàries per a solucionar aquesta situació, "especialment considerant les necessitats i la curta edat dels xiquets afectats. L'Ajuntament de Benicarló es va comprometre a dur a terme les obres aquest estiu, no obstant açò, Conselleria no va autoritzar la seua realització. A més, havíem de rebre el mobiliari necessari per a aqueixa aula addicional i avui, dia de començament del nou curs, encara no ho tenim".

A tot açò, asseguren, és important destacar que, després de 8 anys en barracons, els xiquets estan en un col·legi de nova construcció que, quasi 3 anys més tard, "encara no ha sigut recepcionat per la Conselleria a Ciegsa, empresa responsable que no està complint amb la finalització de les deficiències en la construcció, tal com el tancat del centre". Una altra problemàtica amb la qual es troben els pares en l'actualitat és el nombre de xiquets per classe que es dona en el col·legi. D'una banda, Conselleria va indicar que en P4 i P5 "no es podria superar el ràtio de 25 alumnes per classe, i enguany ho sobrepassem en tots dos cursos". D'altra banda, en tots els cicles de primària hi ha classes de 30 alumnes. "Si a açò li afegim la inclusió d'alumnes amb necessitats especials sense recursos humans addicionals (i, d'altra banda, obligatoris per llei), la seua integració i la qualitat de l'ensenyament en general es veuen seriosament afectades", lamenten.

Davant aquesta situació, que s'està produint especialment en els dos últims cursos, l'AMPA va sol·licitar un augment de recursos humans. Es va realitzar un escrit a la Direcció territorial de Castelló en finalitzar el passat curs, "sense haver rebut encara resposta alguna. Sol·licitem reunir-nos amb el director territorial per a tractar aquesta problemàtica i la resposta obtinguda va ser que havíem d'utilitzar els camins establerts", és a dir, contactar amb la FAMPA Penyalosa". Davant la indicació de l'AMPA que no

ve de la pàgina anterior

estan vinculats a la FAMPÀ Penyagolosa des de fa anys, i que, per tant, «aquesta no ens representen davant cap administració, no se'ns va oferir cap alternativa».

EL REGIDOR PARLA DE NORMALITAT

Malgrat aquesta denúncia pública, l'edil d'Educació, Ximo Bueno, assegura que el curs va començar a Benicarló "amb normalitat". Un total de 4.300 alumnes de Benicarló, entre primària i secundària, van iniciar el curs tot i l'augment del nombre d'alumnes i el trencament de ràtios en la majoria de centres. El regidor ha reconegut que «ara per ara no tenim cap vacant per a alumnes de 4 i 5 anys i per a alumnes de P3 hem hagut d'habilitar una línia nova en el CEIP Àngel Esteban per a absorbir l'arribada de nous alumnes», que des del mes de juliol passat s'ha incrementat en 50 xiquets i xiquetes.

Tant és així que el regidor ha plantejat la possibilitat de construir un nou centre educatiu de doble línia com a solució a l'augment del nombre d'alumnat. «Al contrari del que passa en altres llocs, Benicarló no perd alumnes, sinó que guanya, la qual cosa genera dificultats perquè ens obliga a trencar ràtios i dificulta l'atenció als alumnes nouvinguts», va dir. Bueno ha constatat que «la població no baixa i no ho farà en els pròxims anys i hem de buscar una alternativa que no siga carregar els centres actuals encara més del que ja ho estan».

Sobre la possibilitat de recuperar la línia que es va eliminar en el col·legi de la Consolació, el regidor ha assenyalat que «aquesta no seria una solució efectiva perquè la demanda que tenim és per a centres públics, ja siga per qüestions econòmiques o bé religioses». En el cas de primària, entre els cinc centres de Benicarló només hi ha 10 vacants per a alumnes de P3, mentre que en P4 i P5 ja no hi ha cap plaça lliure. En canvi, en secundària, ara com ara, hi ha vacants en tots els centres. Pel que fa a les aules per a xiquets de dos anys, Bueno ha afirmat que «Benicarló no té espai per a situar aquestes aules. Els centres haurien de fer remodelacions o instal·lar aules prefabricades per a poder crear aquests espais per als alumnes de dos anys».

I FALTEN DOCENTS PER TOT ARREU

El sindicat docent ANPE, després de dur a terme una consulta a més de 300 centres educatius de tota la Comunitat Valenciana, ha posat en relleu que el començament del curs escolar no pot ser més convuls. «Els recursos amb els quals els centres comencen, s'han vist retallats encara més. Les plantilles no estan completes i hi ha centres en els quals falta professorat», assegura el president d'ANPE a la Comunitat Valenciana, Lauren Barcena, que indica que de l'estudi

Malgrat la denúncia pública de L'AMPA, l'edil d'Educació, Ximo Bueno, assegura que el curs va començar a Benicarló "amb normalitat".

realitzat pel sindicat es desprèn que el 60% dels col·legis i instituts de Castelló han destacat que no tenen la plantilla completa, un percentatge que puja al 64% en el conjunt de la Comunitat.

Segons el parer d'ANPE "l'administració ha començat a activar un pla d'estalvi a costa de retallar plantilla". Com a exemple assenyalen l'ús del decret d'inclusió per a retallar docents d'especialitats que atenen les necessitats educatives especials, que han sigut substituïts pel mateix tutor, que ara ha de realitzar aquesta labor. «Un perjudici per als docents que es carreguen de més treball i per als alumnes que veuen minvada la seua atenció individualitzada».

Un altre exemple d'estalvi per part de l'Administració a costa de retallar la qualitat en l'ensenyament, segons ANPE, se centra a «utilitzar als nous mestres aprovats en les últimes oposicions amb acreditació d'un B2 d'anglès (que no és ser especialista), per a donar àrees d'anglès i complir així amb el decret de plurilingüisme. El que des d'ANPE denunciem ja que aquests docents estan realitzant la fase de pràctiques de l'especialitat». D'igual manera, el sindicat docent també posa en relleu les contínues queixes que rep sobre el retard en els abonaments de Conselleria als centres educatius. «Els recursos econòmics tampoc arriben i l'Administració deu, a dia d'avui, despeses de funcionament dels centres des d'abril del passat curs, segons alguns centres ens comuniquen», apunta el màxim responsable de ANPE, que xifra en un 72% els col·legis de la província de Castelló que han destacat aqueix retard en els pagaments de Conselleria.

TAMPOC HI HA MOBILIARI

Una altra de les queixes que ha rebut el sindicat se centra en els problemes d'infraestructura o mobiliari en els centres. ANPE apunta en un 52% dels centres castellonencs consultats han afirmat patir aquest tipus de problemàtica. Un altre dels grans problemes als quals els centres s'estan enfrontant, segons ANPE, és a la gran càrrega burocràtica, que augmenta cada inici de curs. «A aquest augment cal afegir-li la denúncia que les plataformes on han de realitzar tota aquesta labor no funcionen correctament».

Els responsables del sindicat també han mostrat el seu rebuig respecte de les nòmines del professorat, denunciant així que el pla d'estalvi de l'Administració ho patisquen les nòmines dels docents, ja que han sigut donats d'alta el dia 3 de setembre pel que deixen de cotitzar dos dies d'aquest mes i per descomptat deixen de cobrar-los. «Hem sol·licitat amb urgència la convocatòria de la comissió de seguiment per a abordar aquest tema», apunten des d'ANPE.

ELS PREMIS CIUTAT DE BENICARLÓ REUNEIXEN 36 ORIGINALS

text AB

La tercera edició dels Premis Literaris Ciutat de Benicarló ha tancat el període d'inscripció de participants amb 36 obres inscrites. Els autors procedeixen de Catalunya, Madrid, Comunitat Valenciana, Balears o Mèxic i seran valorats pel jurat a partir de la pròxima setmana.

Els Premis Literaris Ciutat de Benicarló arriben a la tercera edició en les modalitats de divulgació científica, narrativa memorialística, llibre gastronòmic i cinquena edició en àlbum infantil il·lustrat. És en aquesta última modalitat, la més veterana de les quatre, on s'ha registrat major participació, 25 obres inscrites de les 36 totals. En aquesta edició, la novetat principal ha sigut la de l'allargament del termini de presentació d'originals.

El jurat qualificador es reunirà a partir de la setmana que ve per a deliberar sobre les obres i decidir els guanyadors de cada apartat. El jurat, com és habitual en aquest esdeveniment, aglutina gent molt rellevant en el món del coneixement i mediàtic com el doctor en Biologia Martí Domínguez, el comunicador Jaume Barberà, l'investigador Sergi Querol, el cuiner Juanjo Roda Martínez, l'antropòloga Carme Queralt Tomàs, els periodistes Antoni Bassas i Manuel Milián i Mestre, l'historiador Josep Santesmases i Ollé o els il·lustradors Juan Hernaz i Cristina Muñoz entre d'altres.

Els Premis Literaris Ciutat de Benicarló, ja consolidats en aquesta tercera edició, busquen establir una continuïtat com a potencial econòmic, cultural i

turístic de la ciutat. La publicació dels guanyadors i la programació de la Setmana dels Premis Literaris així com la de la gala que tindrà lloc el 24 de novembre es donaran a conèixer pròximament. En aquesta gala es farà entrega de les obres físiques als guanyadors.

Llibreria Copisteria
GRÈVOL

Sant Blai, 2
12580 Benicarló

Llibreria Copisteria

GRÈVOL

-Còpies B/N - Color tot tipus tamany

-Llibreria General i Musical

-Papereria

mail: lc1grevol@telefonica.net

www.copisteriagrevol.com

COMENCEN LES OBRES DE LA ROTONDA CV-135

text AB

Ja han començat els treballs que faran realitat el projecte de la rotonda de l'encreuament entre l'antiga N-340 i la CV-135 (carretera de Càlig) que donaran solució a la problemàtica de trànsit que es genera a la zona. Amb motiu de les obres es produiran modificacions en la circulació.

El regidor de Policia i Seguretat, Ximo Bueno, i el cap de la Policia Local, Agustín Parra, han detallat els talls de carrers que entraran en vigor a partir del proper dilluns dia 17 a causa de les obres de construcció de la rotonda de la CV-135, que afectaran algunes entrades i sortides de la ciutat. Els treballs han començat ja avui amb la senyalització provisional d'obra a la N-340a i en la CV-135, la preparació i acumulació de materials i la previsió de modificació del trànsit.

La primera restricció afectarà el carrer de Sant Francesc, en el tram que va des del carrer de Mossèn Lajunta fins a l'antiga nacional. Per tal motiu, tots els vehicles que vulguen accedir a la 340-a pel carrer de Sant Francesc, es desviaran per Mossèn Lajunta, podran arribar al passeig Febrer Soriano i arribar a la 340-a. També podran accedir per l'avinguda del Maestrat. Aquest tancament tindrà una duració de dos setmanes aproximadament. Durant les dos setmanes posteriors, s'anirà tallant el trànsit alternativament per a dur a terme les obres afectaran a les illetes que hi ha actualment a la N-340a.

Les obres, que van a càrrec de la Generalitat, també implicaran altres modificacions, com el trasllat de la parada d'autobusos ubicada al carrer de Sant Francesc, en direcció Vinaròs, que s'ubicarà al final del passeig de Febrer Soriano. Així també, la Policia Local ha recomanat als pares dels xiquets escolaritzats al CEIP Àngel Esteban que accedisquen a l'escola per l'avinguda del Maestrat.

Les obres, que està previst que s'allarguen durant dos mesos i mig aproximadament, consistiran a construir una rotonda que es completarà amb voreres i passos per a vianants (un a cada encreuament de la rotonda). Pel que fa al pas subterrani ja existent, es mantindrà, però s'habilitarà exclusivament per a vianants i bicicletes.

VEÏNS DE LA COSTA NORD, CONTRA EL PATIVEL

text REDACCI

foto JES S MAESTRO

Dimarts passat, 11 de setembre, representants de l'Associació de veïns de les partides Riu, Surrach i Aiguaoliva van convocar una roda de premsa en el Mucbe durant la qual van exposar la seua disconformitat amb el PATIVEL, un pla que, segons van manifestar, afectarà de forma negativa tant a la Costa Nord com al conjunt de la ciutat de Benicarló.

CARTA A... LA SENYORA ALCALDESSA

textEL LECTOR

Li escric per segona vegada, senyora Miralles, encara que no sé si és a vostè a qui hauria d'anar dirigida aquesta missiva. La primera vegada ho vaig fer perquè vaig pensar que havia de ser vostè destinatària d'aquesta nova secció com a màxima autoritat del nostre poble. Aquesta segona vegada ja vaig a un tema concret que em preocupa i molt. Potser no tinga vostè la culpa, no ho sé, però li ha tocat perquè jo penso que les coses més importants han de passar per les seues mans, i aquesta estic seguríssim de que així ha segut.

Quan van començar les obres del carrer de Felipe Klein i voltants de l'estació, em vaig alegrar moltíssim. Només el fet de fer desaparèixer aquell cul de sac que era la plaça de davant de l'estació ja em va semblar una autèntica fita per la qual li havia d'estar eternament agraït, senyora Miralles. El no haver de fer la maniobra amb el cotxe a aquella plaça, entre vehicles que entraven, vehicles que sortien, vehicles aparcats, taxis i gent carregant i descarregant, em va semblar una gran notícia. Desapareixeria el caos que s'instal·lava allà dalt des de divendres a dilluns! S'han acabat maniobres perilloses, s'han acabat els embussos. Ara tindrem més llocs d'aparcament i no ens caldrà anar massa d'hora per a deixar el cotxe tranquil·lament i acomiadar-nos dels nostres fills. Quin goig!

Ha passat l'estiu i ara comença novament la moguda. Diumenge passat vaig fer la meua primera aparició per la flamant i remodelada avinguda de Felipe Klein. Només que vaig sortir de l'última revolta ja vaig vore que alguna cosa no rutllava. De moment, l'avinguda en honor del fundador de Destilerias Adrián & Klein s'ha quedat sense aparcament s a la zona de la vorera, a la dreta, convertida en una cosa inqualificable, a nivell de calçada, a la que li han clavats uns pals metàl·lics per a que ningú no gose aparcar. Arribo a la zona del nou aparcament. Allà cadascú entrava per on volia. Uns per la part de l'estació, uns altres per la part del jardí. El recinte estava ple, i això que eren les tres de la tarde! Per a sortir de l'aparcament, centenars de maniobres. No hi ha massa marge per a poder manejar el cotxe. A més a més, han posat les places per als taxistes al mateix recinte.

Mentrestant, allà tenim una enorme esplanada davant de l'estació, guardada pels temibles pals metàl·lics, que ningú no sap quina funció té. Ni té arbres, ni té una font, ni té una pèrgola, ni té

floretes, ni té una zona infantil. El que porte el bar té muntada una terrassa amb unes poques tauletes i prou. La resta, un espai buit, desaprofitat, sense cap sentit i amb una manca d'utilitat realment escandalosa. Com es veu que anem tan sobrants d'aparcaments per a cotxes, just davant de l'estació, allà on abans aparcaven els cotxes contra la paret de la fàbrica, han posat uns munts de terra, protegits pels diabòlics ferros clavats al terra, on creixen les males herbes. Més lloc desaprofitat. En canvi, només s'acaba l'estació, a l'alçada del dipòsit d'aigua, s'han deixat un tros sense ferros on encara caben tres o quatre cotxes sobre un llit de terra i herbes. Més enllà, un camí asfaltat entre dues parets i amb una vorera que s'acaba a mitjan camí. Es veu que es van acabar les forces o es van escaldar l'entrecreix i van dir que fins ací ja n'hi ha prou.

Ara haurien de vindre les preguntes. Que si no van saber prevenir el tema dels aparcaments, que si no hi havia una altra manera de fer-ho, que si damunt que van enderrocar aquella casa tan gran qui poques places han sortit, que quin sentit té l'esplanada de davant l'estació, on s'hagueren pogut ubicar els taxis, que es va lluir l'autor del projecte i els que ho van aprovar...

Però no, millor no criticar, hem de ser constructius i pensar que potser han fet un nyap, que quina merda de reforma, que si es nota que els que ho han fet van poc per l'estació. Que sí, que potser això siga veritat però ja em dirà vostè, senyora Miralles, que tot això ho donem per ben empleat si gràcies a aquest projecte tan innovador i rabiosament insuficient guanyem el premi Pritzker d'arquitectura. Podríem dir amb orgull "sí, tenim una estació que continua sent un caos, però mireu quin premi ens han donat".

L'ESTIU DE FRANKENSTEIN / 2

[Exilis](#)

text CARLES LLUCH

<https://elsexilis.blogspot.com>

És comprensible la fascinació que la trobada entre lord Byron, el matrimoni Shelley i Polidori l'estiu de 1816 ha produït posteriorment. El fet que d'una aposta entre escriptors aparegueren dues de les figures més atractives i amb més recorregut de la literatura i de la cultura popular (la criatura de Frankenstein i el vampir); el factor d'atzar que va contribuir a eixe moment creatiu únic; la inevitable ambientació romàntica de la història, tot contribueix a dotar-la d'un atractiu perdurable en el temps.

De fet, en Mary Shelley, el film d'al Mansour que hem vist aquest estiu, la trobada de Vil·la Diodati ocupa un lloc central. Val a dir que se sotmet l'episodi a un certa desmitificació. Els personatges de Byron i Percy Shelley són dibuixats amb traços d'una considerable immaduresa, davant una Mary Godwin serena, dolguda per la recent vivència de la mort del seu primer fill i decebuda en la relació amb qui serà més endavant el seu marit. I enfront un Polidori que sembla ser el que més connecta amb l'autora de *Frankenstein*. Byron i Shelley, en canvi, en el seu recer estival suís perden aquella aura romàntica i es mostren com a joves disbauxats i inconstants.

Segurament també hi havia alguna cosa d'això, tot i que particularment m'atrau més una visió més literaturitzada de la trobada a la vora del llac Léman. Reconec que no m'interessa tant la veritat del que va passar, com la imatge que ens en fem, la mitificació del moment. En aquest sentit, és més romàntica, i molt més literària, la visió que en va donar el director espanyol Gonzalo Suárez en *Remando al viento*. En aquesta pel·lícula de 1988, protagonitzada per un jove Hugh Grant en el paper de Byron, tota la primera part se centra en l'estiu de Vil·la Diodati. Suárez es permet unes quantes llicències (per exemple, i com a destacada, el suïcidi de Polidori aquell mateix estiu, que no es va produir). S'ho podia permetre perquè el plantejament del film no era històric ni biogràfic, sinó que feia literatura i poesia al voltant d'aquella trobada d'escriptors.

No és només la gènesi dels personatges de Mary Shelley i John Polidori l'únic interessant que envolta els escriptors de Vil·la Diodati. Tots dos van tenir alguns problemes d'atribució d'autoria. Frankenstein va ser atribuïda en un principi al seu marit Percy Shelley, ja que portava un pròleg d'ell i

la van obligar a publicar-la sense signar-la. El fet que una dona jove escrigués una història tan truculenta no fou acceptat fàcilment. Aquesta qüestió ocupa un lloc destacat en el film *Mary Shelley* estrenat aquest estiu, que té alguns elements feministes destacats, fet que tampoc desentona amb el personatge ja que Mary era filla d'una il·lustre precursora del feminisme. Quant a Polidori, el seu relat "El vampir" va ser atribuït en un principi a lord Byron. Pocs anys després se suïcidiaria amb àcid prúsic.

La fascinació per Frankenstein i per aquell estiu de 1816 no acaba. L'editorial Comanegra ha iniciat aquest any 2018 la col·lecció "Matar el monstre", inspirada en aquesta novel·la. Set autors escriuran set novel·les ambientades a Barcelona entre 1818, any de la publicació de l'obra de Shelley, i 2018. La primera d'aquestes novel·les, *La primavera pendent*, d'Ada Castells, té lloc precisament durant aquest any, i hi apareixen com a personatges secundaris, justament, els Shelley i Polidori. Reinventant-los segons els propòsits literaris de l'autora, per descomptat. El ressò dels fets que van propiciar l'origen del personatge hi són ben presents, a la narració.

Dos-cents anys després, la criatura que va imaginar Mary Shelley en aquelles nits tempestuoses de 2016 segueix caminant entre nosaltres. I aquest estiu ha estat ben present.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

text LA COLLA DE TAFANERS

CASAMENTS

Va, que tenim pressa! Anem al solc. Esta setmana començarem per una curiositat com és la següent: des de fa ja molts anys s'ha posat de moda (quines coses fan fer els diners!) celebrar comiats de solter i soltera consistents a fer deslligos diversos pel poble o fins i tot fora vila, on ens donem a conèixer sense vergonya. Xarangues, disfresses, soparots... i la inevitable pancarta recordant que "Jose el barbero se casa con Pili la peluquera por los pelos". N'hem vist de tot tipus i penjades per qualsevol lloc. A vore, a nosaltres no ens fa nosa que penguin pegots tan antiestètics en llocs ben visibles del poble, però podrien currar-s'ho una miqueta més, sobretot ara que les intervencions Camdem Bló han posat el llistó tan alt pel que fa a manifestacions d'art urbà. Mireu que hi ha avui tecnologies per fer pancartes divertides, però no, els amigots del nòvio es conformen amb un llençol blanc, pintura negra, text en castellà i cal·ligrafia d'escola pública... De tota manera, per vore si així manera guanyem en qualitat, els tafaners volem demanar a l'ajuntament que, per exemple a la plaça de la Constitució habilite permanentment un espai perquè hom puga comunicar a la població els felïços enllaços i la gresca concebuda per a tal menester. Bé, i ja posats, els divorcis, si fóra el cas de celebrar-los també. Coses més estranyes hem vist. Va, com si tornàrem a tindre el pregoner, però en versió estàtica. IEEP, que abans a la porta de missa es penjaven "amonestacions", no? Doncs... més modern i amb més categoria. Això del llençol blanc, no lo de les amonestacions! Que cadascú és lliure de casar-se per on vullga! Per cert, vam pensar de fer la foto del llençol però al tafaner encarregat se li va oblidar i quan va anar ja l'havien llevat. Ja li hem pegat la bronca al tafaner i us prometem que només en tinguem una la publicarem.

Pastures al Gurugú

I ja que estem parlant de coses antiestètiques, mireu com està d'ídem el seti aquell que van fer de

l'hort de les flors, o com es diguera, per allà al Gurugú, abans d'arribar a la Caracola. Ha passat d'aparcament de caravanes a una mena de formatatge en porcions, a l'estil "El caserío", al qual ningú li ha trobat encara la utilitat, a una mena d'herbassar que encara sembla tindre menys utilitat. A la millor és que per allí han pensat de fer discórrer alguna via pecuària, deixar que cabres i ovelles hi pasturen i estalviar-se de passar la segadora. Si fan alguna cosa per millorar la façana marítima, que pel lloc tindriem els nostres dubtes tenint en compte el perill d'inundacions de la zona, almenys després li podien donar una mica de

manteniment. I és que ni els gossos, que en van uns quants per aquella zona, s'apropen a l'herbassar. I si no, com estem tan faltats de cagacans, que hi habiliten un dels setis a tal fi. Almenys, si per a un futur planten alguna cosa ho tindran ben adobat!

Obres i eleccions

IEEP, ja s'apropen eleccions i comencen les obres per tot arreu. El famós bulevard en què s'ha de convertir l'antiga N-340, del qual parla tant la nostra alcaldessa, començarà a agafar forma amb la redona de la carretera de Càlig que ara tenen projectada i les obres de la qual comencen ja mateix. Ara voreu els embussos que tindrem. Els municipals ja han començat a informar dels talls de carrers durant les properes setmanes. Així que no cal astorar-se i agafem-nos les coses amb calma, que açò només és el preludi del que ens ve al damunt. Tot siga per una circulació de vehicles més segura! I per que a les eleccions guanyi el millor!

Ani, animaladeees!

I parlant de seguretat, vam vore el passat cap de setmana la manifestació, tal volta millor concentració, o si ens apureu molt, reunió, dels animalistes, per a reivindicar que s'acaben els bous. Hi ha una cosa que ens sobta en esta història: segons tenim entès la manifestació/concentració/reunió l'havien convocat una vintena d'associacions relacionades amb la qüestió però el total de manifestants/concentrats/reunits a dures penes, i

ve de la p gina anterior

segons les fonts, va arribar a la trentena o quarantena de persones. Aleshores, i no cal ser molt espavilat amb els números, ¿és que no hi van anar ni els convocants? ¿Ni un parell per associació com a mínim? Ens sembla que poc traurem d'esta manera. Com a molt que ens surta l'energumen de torn amb l'estanquera al muscle fent-se vore per a reivindicar i fer apologia de no sabem quin patriotisme/espanyolisme animalista. I és que hi ha gent per a tot amb açò de la "fiesta nacional". Com ha de tirar endavant l'estat si encara tenim gallines de corral a primera línia!

Cague, cagueradees!

Entre carca i caca només hi ha l'"r" que les diferencia. Doncs això és el que hem pogut vore després de l'aigüat que la setmana passada ens va

caure damunt: CACA. Sí, amb majúscules. Quin raig de merdes van sortir per tot arreu, brollant, posant en evidència la xarxa de clavegueres tan millorable que tenim. Ja, ja sabem que les clavegueres no són precisament un lloc per tindre al millor record però, de tant en tant, estos episodis de pluja intensa ens recorden que les tenim a sota i que ningú no se'n preocupa. Cal tindre-ho en compte. ¿És allò que diuen que la merda quan es remou fa pudor, deuen pensar els polítics? I ningú s'atreveix a ficar-li el cascavell al gat i emprendre una obra, eixa sí que seria faraònica, que afecta a quasi tot el poble, excepte el nucli antic, que ja va ser reformat. Ja els diem que seria un bon tema per a tractar ací, un setmanari que per ara no ha tingut pèls a la llengua a l'hora de posar el dit a la nafra quan els governants no han pres decisions. I més sí han de ser valentes afrontant els reptes més complicats. Mentrestant, ara que toca això de la gota freda, anem acostumant-nos a tapar-nos el nas i mirar per on xafem. I si no, mireu les imatges!

A fosques

No sabem que va passar i si ja s'ha solucionat del tot d'una vegada. Però ens contem alguns veïns d'algunes zones del poble que han estat i estan a fosques, sense les llums del carrer. Si mireu la imatge, per la zona de l'auditori tenim entés que ho han tingut bastants dies així, igual que a la zona de l'escorxador o de camí a la Guardia Civil, o a la Mar Xica. ¿Tenim la instal·lació elèctrica en mal estat? ¿No paguem a Iberdrola el que toca i el que no toca? ¿O són els d'Iberdrola que no inverteixen el que toca en les instal·lacions de subministres i així va tot? ¿No teniu la sensació que uns pels altres la casa per agranar? Mentrestant... a les fosques!

CONVERSA AMB XAVIER DURAN SOBRE EL *BIG DATA*

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

Una de les característiques del món en què ens movem és que està ple de dades. Quan parlem per telèfon, quan paguem amb targeta de crèdit o ens connectem a Internet generem molta informació sobre nosaltres.

Quins perills i quins avantatges presenta aquesta gran producció de dades? Un llibre de recent aparició ens ho explica: *L'imperi de les dades. El "big data": oportunitats i amenaces* (Edicions Bromera). Aquest llibre va ser guardonat amb el Premi Europeu de Divulgació Científica Estudi General 2017. L'autor és Xavier Duran, llicenciat en Ciències Químiques i doctor en Ciències de la Comunicació per la UAB. Va dirigir entre 1999 i 2014 el programa *El medi ambient* a TV3 i, actualment, es redactor especialitzat en temes científics a la mateixa cadena. Ha publicat més d'una trentena de llibres de narrativa, assaig i de divulgació científica. Amb ell vam mantenir aquesta conversa sobre alguns dels temes que tracta en aquest llibre.

Si et sembla podem començar l'entrevista explicant el concepte de big data.

El *big data* és el terme en anglès que fem servir, però també podem parlar de megadades o dades massives, i es refereix al gran volum de dades que es genera en qualsevol àmbit. Això, que en l'àmbit científic podria ser més o menys usual quan s'analitzen certs fenòmens, ha passat a la vida quotidiana. Des de tota la informació que hi ha penjada i que nosaltres busquem per Internet, l'ús que en fem dels mòbils, dels navegadors, els missatges a Facebook o Twitter. etc, no només busquem informació i dades, sinó que nosaltres mateixos les generem. Això seria el *big data*, que més enllà de l'àmbit científic, permet que es facin perfils de clients, o que es puguin seguir col·lectius o individus amb els objectius més diversos.

Quan utilitzem qualsevol servei gratuït de la Xarxa, estem pagant amb les nostres dades. Pot ser la gent no en som encara prou conscients.

La gent ara, sobretot els joves, sovint no pensem quan fem un comentari, pengem un post o un twitter. Això no és una conversa de bar amb amics que queda allà i ja està, sinó que és una cosa que queda en algun lloc de la Xarxa, fins i tot quan ho volem esborrar pot ser que algú ja ho ha capturat.

Hi ha moltes dades que deixem inconscientment.

La gent no dona coses gratuïtes perquè sí. Si una aplicació és gratuïta és perquè estem donant informació sobre per on naveguem, quines compres fem, per on ens movem o amb qui ens comuniquem i quan. Tota una sèrie de dades que després es poden utilitzar perquè es vinguin perfils de clients que poden interessar a empreses molt diverses, i això fa, en el cas menys negatiu, que potser rebem ofertes, publicitat, que si no fa nosa és igual, o fins i tot alguna et pot interessar. Però, també, portat més enllà, impliqui que saben de nosaltres fins i tot com pensem o com actuem, les nostres idees o el nostre comportament habitual, que fa que a algunes entitats o empreses els pugui interessar molt tot això.

Les targetes de fidelitat dels comerços poden semblar innocents, però serveixen per a col·locar els ciutadans en "cubetes", i això ja no és tan innocent quan s'aplica a la política.

Exacte. D'exemples en van sortint molts. Empreses que buscaven dades per afavorir el missatge polític de Trump o de qui fos. Una cosa és dir "cubetes", i dir: doncs mira, en aquest barri hi ha molta gent interessada en aquest tipus de producte, en viatges o en oferta cultural, etc. Això pot anar bé per a qui vulgui estendre el negoci en aquell barri. Una altra cosa és quan s'identifiquen grups amb una informació més sensible, com penses, o quina és la teua religió o el comportament sexual o si ets procliu a certes malalties. Hi ha moltíssima informació i ordenadors potentíssims capaços de processar-la.

ve de la pàgina anterior

Els avanços en l'estudi de la informació genètica, que poden servir per a curar algunes malalties, pot ser nefast per a molts ciutadans, si aquestes informació arriba allí on no ha d'arribar.

En genètica cada vegada se saben més coses, i amb el big data, com més informació hi ha de més persones, i més es pot mirar els que desenvolupen una malaltia, els que no i les circumstàncies, això és molt positiu, perquè pot fer avançar molt la medicina. Ara, aquesta informació ha d'estar protegida per a que no es pugui identificar ningú i no arribi a segons quines mans. Perquè aleshores, si tu vas a demanar una assegurança mèdica o ets candidat a un lloc de treball pots tenir problemes. Com que en principi no t'han de donar massa explicacions de per què agafen una persona o una altra pot fer que hi hagi discriminació. Als Estats Units, això s'ha donat molt. Per sort una nova llei europea, diu que com això ho fan algoritmes, una mena d'estructures matemàtiques que processen dades, tu tens dret a preguntar per exemple si t'han denegat un crèdit bancari per què ha estat. El algoritme, què és el que jutja? els meus ingressos? si tinc antecedents de no pagar deutes...? en què s'ha basat?

Sobre la manera com se'ns pot controlar portant un telèfon mòbil a la butxaca, en el llibre poses l'exemple del que va passar a Ucraïna sota el mandat de Víktor Ianukóvitx, en què els manifestants en contra de la seua política van rebre un missatge al mòbil que deia: "Estimat subscriptor, estàs registrat com a participant en un disturbí públic." Tu et refereixes a aquesta actuació com a cops de porra digitals. Podríem dir que ser anònim en públic ja és una cosa del passat?

El mòbil, encara que no posis la ubicació, busca sempre l'antena més propera amb la que et puguis comunicar. Això ho pots fer servir si estàs a Benicarló, o si estàs a Londres. Tu et vas movent, però el mòbil sempre et té en contacte perquè

busca una antena. Aleshores, fent una sèrie de càlculs, es pot localitzar on està aquell mòbil. Això té sentit per perseguir delictes. Ara, com veiem a Ucraïna, ho feien servir amb altres motivacions. Tant amb el mòbil, com amb el navegador del cotxe, estem enviant i rebent dades.

En l'anomenat Internet de les coses, quan tinguem connectat a la Xarxa la nevera, la rentadora o el raspall de les dents, serà un risc molt superior al que tenim ara per a la nostra privacitat.

Això sembla que és una mica broma o que no n'hi per tant. Però es calcula que hi haurà vint mil milions o més d'objectes connectats a la Xarxa. La nevera, estarem fora i ens enviarà un missatge de que ens falten iogurts, i no sé si aquest servei és molt important, però pot ser útil. Ara, quan la nevera, la torradora i el raspall de dents puguin rebre i enviar dades...perquè hi ha raspalls de dents que ja són capaços de dir amb quina freqüència ens raspellem i si ho fem prou bé i pot enviar aquestes dades al nostre

dentista.

Tot el que està connectat a la Xarxa, d'una manera o una altra, és un forat o una finestra per on es pot entrar, i encara que sembli exagerat, hi ha casos que s'ha aprofitat aquestes xarxes d'electrodomèstics per a que els que en saben molt, hagin pogut entrar i a partir d'allà, poden anar avançant per la Xarxa i connectar-se a altres objectes, ordenadors o dispositius. Per tant són portes que representen un risc. El problema és que en un ordinador, de tant en tant, cal actualitzar l'antivirus i els sistemes de protecció, però si t'has d'actualitzar, la nevera, la rentadora i no sé quantes coses més...primer que no hi actualitzadors disponibles per aquests dispositius, i segona que ens tornarem tots bojós actualitzant coses per a evitar que ens pirategen.

Quan diem que qui no té res a amagar res no ha de témer, ens estem equivocant molt, no?

Jo crec que sí. Una cosa és que tu no tingues res a amagar que sigui delictiu, i una altra cosa és que

LA NECESSITAT DELS SÍMBOLS

text J. GUILLEM

Hi ha qui creu que un dia amaneixerà un món perfecte i el planeta no tindrà banderes ni himnes. Tots serem germans, l'amor fratern regnarà sobre l'egoisme individualista i Ned Flanders serà el president del món mundial per petició unànime dels oients de Ràdio Ulldecona. Ens voldrem tan exageradament que provocarem angúnia a tota la galàxia sideral i els forats negres vomitaran la matèria enlloc d'engolir-la. Però el camí de l'amor és llarg i tortuós i està ple d'individus i individus que no fan més que posar pedretes que entorpeixen el trajecte de la felicitat. Parlem-ne.

Que una regidora o regidor no s'aixeque quan sona un himne, siga el que siga, no deuria de ser notícia en una societat democràtica on cadascú escull lliurement la sintonia musical davant la qual alçar-se, fer una genuflexió o un triple salt mortal amb tirabuixons. Malgrat això, la decisió política d'un representant públic sobre quins himnes l'aixequen el cul de la cadira és tan respectable com criticable. Diferent seria si pertanguera als benaventurats del primer paràgraf que sempre es mereixen una abraçada. A l'altre costat de l'emblemàtica circumstància, inquieta eixa actitud afectada d'infantilisme de qui el grava d'amagat per difondre-ho després a les xarxes socials. El joc d'espieta retrata més al càmera que a qui pretén desemascarar. Això sí, cadascú decreix les ratlletes de la bateria del mòbil com li ve de gust. Sense xafar la intimitat personal, el dret és tot seu.

Continuant pel camí de la llibertat i dels insignes emblemes, ubiquem-nos en un cas de simbòlica necessitat extrema (atents al dilema dels coach managers que us pot ser d'utilitat). Ens trobem tancats a forrellat al bany d'un bar de moda, ple de gom a gom, on ens hem hagut d'alleujar urgentment. Ens adonem que al dispensador no hi queda ni una tireta de paper higiènic. Cavil·lem com sortir amb dignitat del conflicte que ens atrapa a la tassa i recordem que venim d'una manifestació i portem nugada al coll la nostra bandereta de tela patriòtica (és indiferent quina, qualsevol serveix). Com arreglem les conseqüències del procés intestinal? Optem per la dolça suavitat o per la irritada cremor? Que desapareix primer el manager...

ve de la pàgina anterior

vulgus que tothom pugui saber tot de la teua vida. Hi ha coses que no són cap delictes, ni cap deshonra, ni res dolent, però no tens perquè explicar-ho a tothom, sinó ací obriríem portes i finestres de casa, i aniríem amb un altaveu per anar explicant les nostres intimitats. Hi ha coses que no són dolentes, però pertanyen a la intimitat de cadascú. I a més els que diuen això, que són els propietaris de gran empreses com Facebook, són els primers a protegir la seua intimitat. Tampoc tenen res a amagar, o sí, però intenten preservar la seua vida privada.

Fa un temps vas publicar un llibre, La ciència en la literatura, que quan el vaig llegir em vaig

quedar sorprès de la importància que ha tingut la ciència en la literatura. Enguany fa dos-cents anys que Mary Shelley va publicar Frankenstein, un llibre que, malgrat els anys, planteja qüestions molt actuals.

Sí, és una novel·la que a molts els pot semblar una fantasia, però també aportava, i segueix aportant, idees i reflexions per al debat ètic d'on s'ha d'aturar la ciència. Ara, en plena era de la genètica, i amb tot això del big data, quan apareixen avanços molt espectaculars, crec que és interessant veure com una autora com Mary Shelley, que tenia molt d'interès per la ciència, i que per tant es va documentar molt, fa aquestes aportacions, d'una manera rigorosa, amb la dosi de fantasia que cal, a un debat ètic que afecta tota la societat.

LLUIR A CRÈDIT I COSTELLA!

text SOFIA URC

La societat benicarlanda presenta, com la resta de l'imaginari social occidental al qual pertany, desigualtats extremes que venen de molt lluny. A diferència d'altres llocs, al nostre Estat, des del segle XVI, no ha canviat res. La terra, el poder i l'imaginari està en mans de les famílies que van rebre privilegis per la conquesta de territoris a mans dels cristians (quan Cristo va perdre la gorra).

Ara, aquestes famílies veuen esmussades les conseqüències i responsabilitats del balafiament que està portant a terme el relleu generacional; consentit i pujat en un núvol de cotó, des d'on han mirat sempre a qui tenia menys. Balafien les grans fortunes que provenen de l'esclavatge en negocis de plàstic, llum i coloraines. Els grans negocis ja no es fan per aquestes terres. L'exhautesa del planeta ha obligat al capital a fugir a altres latituds. Ara, ací, només es fan «xenxullos» amb negocis, llicències i solars.

Crèdits i més crèdits dels bancs rescatats amb diners públics, que són concedits pel mateix procediment que es va aplicar en finir el dictador; «*atado y bien atado!*» La descendència demana per mantenir l'escena i lluir poder i privilegis. I s'ho

gasta en això: en lluir i en privilegis. Al banc tant li fa en què t'ho gastes: com si ho vols gastar en roba interior (cosa que molta gent està fent).

En aquestes famílies, les persones més assenyades, avorrides d'escàndols, avergonyides, acovardides, necessitades d'equilibri i descans, s'aclamen al «*renúncio: - si cal, perdem!*». Mentre, qui no veu més que el que li han ensenyat a vore; d'esquena a tot i a tothom, policromats i policromades en les xarxes socials, lluiexen balafiament en les noves cases de barrets: «el padel i el gimnàs».

Tot, darrere la tanca dels bitllets, a crèdit del clima i la natura, on s'amaga la moral criminal i còmplice del desgavell social en què vivim. I a costelles de qui ho patirà amb més crueltat, encara que, la corda d'exhauriment de recursos que ens estem imposant al coll, a la llarga, ens farà desaparèixer com a espècie, si no canviem d'actitud.

Reflexionem: és necessari unir-nos en un canvi d'actitud. És hora que creem espais humans de trobada per frenar el canvi climàtic i deixar de seguir l'imaginari creat per les famílies de l'aparador, que patim per imposició i herència, i que dominen el «*xiringuito*» en nom de la nova «Espanya de la Roja, el món del bou i la tradició».

COMPROMÍS BENICARLÓ PROCLAMA MARTA ESCUDERO COM A CANDIDATA A L'ALCALDIA PER A LES ELECCIONS MUNICIPALS

text COMPROMÍS BENICARLÓ

A l'assemblea extraordinària del col·lectiu local de Compromís, celebrada el divendres 7 de setembre, s'ha proclamat a Marta Escudero com a candidata a l'alcaldia de Benicarló per a les eleccions municipals de 2019.

En aquesta assemblea, els afiliats del Bloc i Iniciativa, així com els adherits a Compromís, han aprovat la proposta de l'Executiva Local de no celebrar eleccions primàries per a la tria del candidat/a a encapçalar la llista municipal i han donat ple suport a Escudero.

En primer lloc, Marta Escudero actual segona tinent d'alcalde i Regidora de Benestar Social i Recursos Humans ha volgut agrair "a l'assemblea de Compromís el seu suport per a encapçalar la candidatura municipal per a les eleccions de 2019,

així com agrair l'enteniment que hi ha hagut entre totes les potes que formem la coalició Compromís i eixa confiança que han dipositat en mi per seguir representant-los la pròxima legislatura".

A més, Escudero ha mostrat la seua satisfacció "no només pel suport a la candidatura sinó també perquè és un reconeixement a la feina feta durant aquests 3 anys i mig al capdavant del grup municipal, un treball amb responsabilitat de govern i amb unes regidories i competències importants que ens estan permetent materialitzar els projectes i les polítiques que portàvem al nostre programa electoral. Un treball que volem continuar fent la pròxima legislatura de la mateixa manera que esperem tornar a comptar amb la confiança de la societat benicarlanda tal i com ja ens la va donar a les eleccions de 2015".

Escudero encapçalarà així per segona vegada la candidatura de Compromís al municipi, ja que a 2015 va ser la candidata a l'alcaldia, amb la coalició electoral que es va fer amb Esquerra Republicana del País Valencià. La llista encapçalada per Escudero, va obtenir 1840 vots, el que es va traduir en 4 regidors, i que els va permetre formar equip de govern amb el PSPV-PSOE.

PAÍS VALENCIÀ

text PATRICI GIL

Cal un nou demà.
Un lloc nou per estrenar.
Cal un endemà,
un sol nou per rebentar.
L'avui no el tenim a la mà,
Cal poder recomençar.

Que sabem del d'on venim.
El que hem estat i hem patit.
El d'on som i on vivim,
que som junts, no dividits,
que lluitem i persistim,
i malgrat tot estem units.

Som les noves flors,
els grills d'un a nova brotada.
Som les noves llavors,
les arrels de la germinada,
els pètals que posen colors,
el fruit d'una nova mirada.

Racó poètic

Cal que bufe fort el vent,
Que s'enduga tota la pols.
Som la contracorrent,
espurnes, i no estem sols.
Som molt bona gent,
un país fet per a molts.

Som país valencià.
El suc dels socarrats.
La llengua es la nostra essència,
els veïns els agermanats,
poregossos d'esta vivència,
farts de ser esgarrapats.

LÍDERS

text VICENT T. PERIS

Les associacions de puntaires, les falles de València i de Benicarló, les penyes gastronòmiques, els clubs de fumadors de marihuana en general o els partits polítics fins i tot han d'estar liderats (digue-li presidits) per persones que donen una imatge del col·lectiu al qual representen. Una bona imatge, s'entén.

En massa ocasions, especialment en el món del futbol, s'han donat casos de veritables malcriats ocupant càrrecs que estan lluny de les seues possibilitats culturals i de la mínima urbanitat. Qui no recorda primers espases com Jesús Gil o la dona de Josemaría Ruiz-Mateos. O aventurers que van vindre de l'est, veritables mafiosos, que feien d'entrenadors i de directius plenipotenciaris.

Diumenge passat la presència a les grades del president del San Jorge em va dur al pensament tots aquests personatges. I ho sento, ho dic com ho veig. No vull tindre prejudicis, però no puc deixar passar per alt la seua estètica: cap rapat, arracades, samarreta negra ajustada amb dibuixos que em van evocar els propis d'algú d'extrema dreta i una polsera ben visible amb els colors de la bandera que nos une. Ja m'és ben igual aquesta ostentació de patriotisme.

El carrer és de tots i com va dir el poeta que cadascú es vesteixi com bonament li plagui. Ara bé, que a la mitja part aquest bon home s'adreçara a la tripleta arbitral en els termes que ho va fer (sinvergüenses, lladres i més animalades irreproduïbles per decòrum) em va semblar d'una baixesa immensa. D'acord que es tracta d'un club de poble, d'acord que deu posar molts diners perquè l'equip el té format pràcticament tot per jugadors estrangers però ningú es pot sentir representat per aquests modals. Queda dit.

El Benicarló venia de guanyar al camp de la UD Vall de Uxó, equip que vol pujar a tercera, i el San Jorge de remuntar a casa contra l'Alcora. Sens dubte, el partit de la jornada a la comarca. Personalitats il·lustres a les

grades com ara l'exdiputat Luis Tena; l'entrenador del Vinaròs, Santi Forner; el president del mateix equip, un senyor canareu que no sé com li diuen però que em cau molt bé; jugadors de molts equips i Manuel Anglés, exalcalde de Càlig i gran aficionat. Feia goig el Pichi Alonso amb més de cinc-cents persones a les grades.

El partit no va ser bo, però sí molt intens. A la primera part els forasters van tindre tres clares ocasions de gol, tres, que Aguayo miraculosament va poder avortar de baix mateix de la ratlla. Nosaltres alguna aproximació fins arribar a la jugada clau del partit. Monterde se'n va cap a la porteria forastera i penso que com a mínim un pam abans de xafar l'àrea és víctima d'una cameta vil per part de dos defenses; l'àrbitre mira el linier i aquest bon home se'n va cap al vèrtex de l'àrea en senyal inequívoc que ell considera que ha sigut penal.

S'assenyala la pena màxima que es diu i comença a remugar el president del San Jorge infringint tota mena d'improperis contra la tripleta arbitral, ell i tota la seua companyia, un senyor amb una bubuzela, una senyora del seu costat i també una polsera amb la bandera que nos une i tres o quatre persones més. De tot, escorpins sortien d'aquelles boques.

Marcos Cano, aliè a tot aquest enrenou, va agarrar l'esfèrica la va col·locar al punt corresponent i amb un lleu moviment de malucs va fer que el porter se n'anara cap a un costat i la pilota cap un altre. I ací es va acabar el partit. A la primera part.

La represa va ser avorrida en general, amb poc de futbol i amb predomini de les defenses sobre les davanteres. I així fins el xiulit final. No sé si els espectadors van sortir contents pel joc exhibit, però sí que feliços pel resultat i que ens vagen al darrere amb un pa calent.

Diumenge vinent anem al camp d'un altre gallet de la categoria, el Puçol. A partir de les sis i mitja de la vesprada.

La família, bé, gràcies!

TRAVESSIA DEL PORT DE CASTELLÓ FINAL DEL CIRCUIT DE TRAVESSIES D'AIGÜES OBERTES DE LA DIPUTACIÓ

text CNB

Dissabte 8-09-2018, es va celebrar la travessia al port de Castelló, sobre un total de 2000 m, dins de la dàrsena marítima, darrera prova del circuit Diputació Castelló.

El CNB va estar representat per 7

nedadors: David Curto, Jordi Curto, Javi Roca, Eva Masip, Jaime Ibáñez, Fernando Arnau i Alicia Gilabert.

Alicia Gilabert va ser la primera classificada de la categoria màster D; Jordi Curto, va ser segon, a la categoria sènior i Eva Masip, va ser segona, a la categoria màster A.

Per equips, el CNB va aconseguir la segona posició final. Amb aquesta prova, finalitzava el circuit de travessies d'aigües obertes de la diputació, amb un total de 10 travessies.

A la classificació final del circuit, sumant els resultats de totes les proves, el CNB ha aconseguit la 2° posició per equips i la 2° posició també per nombre de participants. Individualment, al final del circuit, Jordi Curto ha sigut el primer classificat a la categoria sènior; Alicia Gilabert, la primera, a la categoria màster D i David Curto, el segon, a la categoria júnior.

Enhorabona a tots els que han participat pel CNB en les proves d'aquest circuit d'aigües obertes.

ANDREA LORES ÚNICA GUANYADORA EN LA REUNIÓ DE MONCOFAR DE LES ESCOLES PROVINCIALS DE CICLISME

text V. FERRER foto CC DEPORTES BALAGUER

Fins a Moncofar es van desplaçar els alumnes de l'Escola de Ciclisme del Club Ciclista Deportes Balaguer de Benicarló, on es va celebrar una nova prova de la província de Castelló, ja en la recta final de la temporada. Hi ha alguns corredors que estan lluitant pel podi de les generals de les seues categories i en les dues proves que queden sé la juguen. El millor per als benicarlandos va ser la victòria d'Andrea Lores en la carrera d'alevins. La pròxima prova serà a les Alqueries.

Classificacions

Promeses

Joel Sancho, 2n gimcana i 4t carrera.
Cesc Roig, 19é gimcana i 5é carrera.
Crisanto Sanz, 18é gimcana i 11é carrera.
Sergi Roca, 47é gimcana i 15é carrera.
Emma Conesa, 12ª gimcana i 2ª fèmina carrera.
David Muñoz, 15é gimcana i 9é carrera.
Unai Castejón, 16é gimcana i 9é carrera.

Principiants

Joan Folch, 2n gimcana i 24é carrera.
Paula Merchán, 28ª gimcana i 4ª fèmina carrera.

Alevins

Adrián Sancho, 13é carrera.
Adrià Roca, 4é carrera.
Nerea Merchán, 2ª fèmina carrera.
Andrea Lores, 1ª fèmina carrera.

Infantils

Izán Monroig, 3r gimcana i 4t carrera.
Jordi Muñoz, 5é gimcana i 2n carrera.

BÀSQUET: EL BENICARLÓ FITXA A SANDY JUNIOR PROCEDENT DEL TORTOSA

text V. FERRER foto CB BENICARL

El Club Bàsquet Benicarló ha donat a conèixer el nou fitxatge per a la nova temporada. Es tracta de Sandy Junior Díaz jugador que formarà part de la plantilla del primer equip en Lliga EBA. Pot jugar tant d'escorta com d'aler, és dur en defensa i ràpid en el contraatac.

Historial esportiu:

- I.B.A (Cantaires Tortosa) 2017
- Copa Catalunya (Cantaires Tortosa) 2016
- Primera Catalana (Cantaires Tortosa) 2015
- Segona Catalana (Cantaires Tortosa) 2014
- Tercera Catalana (Cantaires Tortosa) 2013
- Tercera Catalana (Cantaires Tortosa) 2012
- Junior (Club Bàsquet Tarragona) 2011
- Junior (CB Amposta) 2010
- Cadet (CB Amposta) 2009

MARTA LLUCH I ELHOUSSEINE FATEH GUANYADORS DEL 5K NOCTURN DE BENICARLÓ. EL BAIX MAESTRAT ES VA IMPOSAR PER EQUIPS

text V. FERRER foto JUANVI GELLIDA

El dissabte passat a la nit es va disputar a Benicarló la primera prova del circuit de carreres que organitza la regidoria d'Esports de l'Ajuntament de Benicarló. Després de recórrer els 5.000 metres es van imposar en meta Marta Lluch i Elhoussaine Fateh. Per equips es va imposar el Club Atletisme Baix Maestrat. Van prendre l'eixida més de 200 atletes.

El marroquí Elhoussaine va imposar des de l'eixida un fort ritme que li va permetre anar despenjant rivals, la qual cosa li va permetre arribar a la meta a la Plaça de la Constitució amb mig minut d'avantatge, amb un temps de 15.57; en segon lloc va arribar Javi Lozano de l'Atletismo Arroyo amb 16.22 i el tercer Andoni Saldias del Tolosa CF amb 16.58.

Més igualat va estar el final de la prova femenina imposant-se Marta Lluch del Triatló Peníscola amb 20:20, seguida per Beatriz Sorlí del Triatló Basiliscus 20:26 i Ada Pruñonosa, també del Basiliscus amb 22:20.

En les carreres de promoció, que es van disputar abans, en benjamins, sobre 600 metres es van imposar Jordi Gil amb 2.47 i Laia Gauxax amb 3.28. En alevins-infantils, sobre 1700 metres, van guanyar Khaled Ennassri amb 6.01 i Claudia Remolina amb 6.05.

Per equips del Club Atletisme Baix Maestrat es va imposar al Triatló Basiliscus i Esportiu Vinaròs, amb un temps total d'1.13.23.

